Tóth Vera

GYÉMÁNT

Tóth Vera

GYÉMÁNT

ATHENAEUM

© Tóth Vera, 2015

Kiadta az Athenaeum Kiadó, az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.
Felelős kiadó: Nyáry Krisztián
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1–235–5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

Felelős szerkesztő: Kónya Orsolya
Műszaki vezető: Rácz Julianna
Borító: Földi Andrea
Borítófotó: Bali Sándor
Tördelés: 9s Műhely

Készült a Szekszárdi Nyomdában, 2015-ben
Felelős vezető: Vadász Katalin vezérigazgató

ISBN 978-963-293-465-5

Anga Péter emlékére

Drága Verocskám!

Több hete birkózom az „előszó" kartotékoló fogalmával, de valahogy teljesen idegennek tűnik rendszerbe szedni érzéseket egy barátról.

Viccesen elképzeltem, ahogy tényszerűen leírom „kapcsolatom és benyomásaim Tóth Vera élete felől" bekezdésű beszámolómat arról a forgószélszerű, színes káoszról, amit eddig együtt felkavartunk, bármerre is keresztezték egymást az ösvények, amelyeken a társadalom kötelező körei elől bújócskázunk.

„Nézd már, az ott nem a Megasztáros Vera?" – üvöltöttem tesókám fülébe egy indián kunyhónak dekorált rockkocsma színpadán, ahol a felkínált tüzes víz elfogyasztása után is szürreális látomásnak tűnt egy meglehetősen jól ápolt és már ránézésre is Este Lauder-illatú, tévés vízió. „De" – biccentett Simi, miután sikerült kibogoznia a gitárszólóba gubancolódott ujjait. Akkoriban, szombat esténként, már hónapok óta ott ropizott a komplett fogyasztói társadalom a „Ki Mit Tud" nyugati franchise változatán, a Megasztár adásain. Beleértve minket, punk-rock lázadó zenészeket is. Amerika ezeken az

estéken meghódíthatóvá vált. Hús-vér gyerekemberek torka tolmácsolta az eddig idegen magasságok hangszóróiból hallgatott nyugati zenét, megtanultunk hátradőlni a kabrió-bőrüléses basszustempókon, haver lett a Mr. DJ, és hirtelen nekünk kacskaringózott Whitney Huston: „Áááááááiáááiáááj vill óóóóólvééééjz láv júúúúhuhúúúhuhááááááj...". Ez a kis tucat fiatal nekifutott és átugrotta helyettünk az Atlanti-óceánt...

A cirkuszok közönsége vért akar! Vagy legalább a vérontás lehetőségén izgulni, közeli haláltusákat guggolásnyi távolságból vizslatni, bottal böködni, félelmet szagolni, és uram bocsá', ha lehetséges, élet vagy életek elvétele felett bíráskodni. Erre „civilizálódott" a beszavazó-show rendszerű tehetségkutató dömping.

Közülünk lett messiásokat emelünk a fellegekig, valós tehetségüket az utolsó cseppig kifacsarva belőlük, szórakoztató műsorok készülnek. Az utolsó adás végén a visítozó konferanszié után letörlik az összerúzsozott mikrofont, kukászsákokba gyömöszölik az egyszerhasználatos díszletet és a „sztájlisztok" lerángatják a győztesről a szponzoroktól kölcsönvett, méregdrága fellépőgöncöt...

Az ördöggel bizniszelni veszélyes játék, de meg lehet úszni, ha ismerjük a játékszabályokat. Ti voltatok, Verám, a pionírok ebben a szórakoztatóipari kalandjátékban, és nemhogy ti, de még a készítők sem tudták, mivel van dolguk. Egy ország drukkolt és sírt érted, jegyezte meg a tehetséged és a neved, engedett be a nappalijába és az életébe a képernyőn keresztül,

és érzi magát azóta is feljogosítva, hogy viszont, korlátlanul besétáljon a te nappalidba, belefotózzon a lelkedbe.

Hiszek a 21. századi világ-mentésre ideszületett amazonok-messiások létezésében, és bizton tudom, hogy te, a te igazi Istenadta tehetséged erejével felfegyverkezve, egyike vagy ezeknek! Csodálatosan elvarázsolt, ezeréves tündér lelke vigyorog rám, amikor egy-egy vehemensebben megfogalmazott, szarkasztikus világnézeti „Verocskás epigrammával" dobálod meg a környezeted, majd egymásra nézve kibuggyan belőlünk a nevetés.

Verhetetlen hedonisták vagyunk mindketten, ha már mással nem is, ezzel biztosan sikerült „zavart kelteni az Erőben". A fent leírt kocsmás egymásra találás barátsági szövetség megkötésével végződött, miközben együtt pakolgattuk és foltozgattuk meg az álmainkat, lehetetlen lebujok öltözőiben.

Hihetetlenül inspiráló az a kettősség, ami a tehetségedből és az alázatosságodból ered. Kisgyerekként tudsz örülni és rácsodálkozni a világ legapróbb dolgaira, és dörzsölt gettó-mamaként kezeled a kihívásokat. 21. századi szájbermaca vagy, bár volt, hogy a telefont a méteresre rakott szalonnázós tábortűzzel sem tudtam kiolvasztani a kezedből, mindig is csodáltam a realitásérzékedet, és a már-már pasis ezermesterséget, ahogy bármit pillanatok alatt szét- és összecsavarozol, megszervezel, levezetsz, kibogozol.

A lelked hatalmas labirintusát néha gordiuszi csomóvá gubancolják a felkorbácsolt érzelmek, amik máskor szinte

észrevehetetlen lepkeszárnycsapás-finomsággal simogatják meg az ember lelkét, amikor téged énekelni hall.

Sokat gondolkoztam, minek ilyen fiatalon valakinek életrajzi könyvet írnia, hiszen az életrajzát éppen hogy csak elkezdte írogatni az Élet, de amikor elolvastam a könyved, megértettem, hogy pontosan most kellett a rozéfröccsel megöntözött billentyűket több száz oldalon keresztül őszinteségre bírnod. Terapeutikus írás annak, aki a megszorultságát kiírja magából, és gyógyító az életében lelkileg hasonló mélypontra került olvasónak is (és mennyien szorultunk bele a 21. század kátyúiba...!).

Tiszta, őszinte, gyermekien naiv, és segítőkészen feltárulkozó írás, mindenféle irodalmi nyakatekertség, szépelgés és megfeleléskényszer nélkül, ami a mai agyonpúderezett és retusált világban kifejezetten üdítő olvasmány az emberi lelkek sokszínűsége iránt érdeklődőknek, vagy éppen utolsó kapaszkodó is lehet azoknak, akiket végzetesen magukra hagyott a mostani világ önérdekű ámokfutása...

Pásztor Anna

Előszó

Ez nem egy életrajzi könyv. Ez a történet egy egyszerű lányról szól, akinek felnőtté válása a nyilvánosság előtt zajlott, egy lányról, aki mindig egyszerű, hétköznapi gondokkal küszködött, miközben a reflektorok, a fényképezőgépek, a riporterek, a pletykák és a kamerák kereszttüzében próbálta megvédeni magát.

Sebezhető és érzékeny, ugyanúgy, mint a többi ember, akiben mindig is több volt, mint amennyit hitt magáról.

Arról is szól ez a történet, hogy milyen az, amikor az ember rájön, hogy mennyit ér, majd új személyiségén keresztül, a saját maga által emelt falak ledöntése után egyszer csak elkezdi észrevenni azt is, valójában mekkora érték a nő, az anya, az apa, a férfi, a gyermek, a család szentsége. A testvér, a szerelem, a napsütés, az eső, a derű, a ború, a hit, a boldogság, a szabadság, az elengedés. Milyen, amikor egy idő után a lélek átveszi az irányítást, és a külsőségek, a lényegtelen dolgok háttérbe szorulnak. A lélek lát, és mindig a valóságot veszi észre. Aki megtanulja a lelkén keresztül nézni a világot, annak bizony nem olyan könnyű az élete, főleg manapság...

Vajon kiváltság vagy hátrány ezzel a látással, eme értékek „terhével" élni?

Ezekre a kérdésekre nagyon nehéz megtalálni a választ, de annyit megtanultam abból, amit eddig tapasztaltam, hogy mindenre megvan a megoldás.

Nem a környezetünkben, a társunkban, a barátainkban kell keresni az egyensúlyt, hanem magunkban. Ehhez kell idővel az elmélyedés, csend a világ közepén, a felfedezés, a kiüresedés, a változások, a tudatszintek ugrásának tudata, hogy felismerjük még azokat is, amik, akik nem a fejlődésünket szolgálják. Szükség van a régi személyiségünk gyászolására, az új elfogadására és a megváltó újjászületésre.

A születés viszont fájdalmas dolog, ellentétben a tévhittel, miszerint a változás, az újjászületés feloldoz. Igen, feloldoz, de mikor az ember részt vesz a születés folyamatában, azzal a tudattal, elmével, egóval, amije van – és amit lehet, hogy elrontott a hosszú évek során –, bizony, nem kellemes élményekben lehet része.

Fáj a születés, halálközeli élményt nyújt, de azt már tudom, hogy az élet adja meg a halál és a halál pedig az élet értelmét...

Gyémánt, *ami belül ragyog*

Egyik nap átmentem Hrutka Robihoz, a Csodaemberhez, aki a dalaimat írja, és izgatottan vártam az új szerzeményét, amit nekem szánt. Félszegen kezdte játszani és énekelni. Amikor befejezte, csak annyit tudtam mondani: „Gyilkos ez a dal!" Kértem, hogy játssza el többször is a kedvemért. A szövegét is ő írta, amikor kértem, elmesélte nekem a történetét. Látszólag egyszerű volt: előző éjjel felriadt álmából, és csak dőlt belőle a szó, alig bírta papírra vetni. Azt érezte, hogy velem most valami ilyesmi történik:

A gyémánt, mit a lelkembe rejtettem
Némán várom, hogy rátalálj
Ne mondj mást, ha úgy érzed, én kellek
A döntés a tiéd, de ha maradsz még… hát kérlek, ne bánts

Én csak ültem ott, és majdnem sírtam. Pár nappal azelőtt éppen ez történt velem és a kedvesemmel. Én mondtam valamit, ő pedig úgy visszavágott, hogy az állam is az asztal alá került.

Bántottuk egymást, és nagyon fájt nekem, hogy csalódnom kellett benne. Azt éreztem, hogy évekig nagyon keményen dolgoztam magamon, ezek után már nem fér bele a kapcsolatunkba egy ilyen bántás. Pont attól, akit ennyire szeretek? Aztán rájöttem, hogy ez is kell, erre is szükség van, mert az élet maga a csiszolódás folyamata. Az én gyémántom még nem annyira fényes, sosem lesz az eléggé; mindig van mit tanulni, mindig lesz mit csiszolni.

Nem lehet azt mondani, hogy velem ilyen még egyszer nem történhet meg. Addig fog gyötörni az élet, amíg meg nem tanuljuk, hogy a gyémánttal foglalkoznunk kell...

A dal szövege indított el bennem mindent. Nem gondoltam volna, hogy újra erőre kapok, hogy egyszer ki tudok teljesedni, de a csoda egy pillanat alatt jött el. Jó döntések és rengeteg türelemmel viselt, magányos időszak után.

Gyémánt...

Nem véletlen írtam nagybetűvel: a gyémánt nem más, mint te magad.

A gyémánt, amit a szívünkbe rejtettünk, nem maradhat mindig ápolatlanul.

Fel kell fedezni, csiszolni, amíg élünk. Ahhoz, hogy igazán meg tudjuk ragyogtatni, észre kell venni, meg kell keresni magunkban.

Félre ne érts! Nem akarom megmondani, mit tegyél, hiszen te magad vagy életed rendezője, de talán az én történetem

kézen fog téged, és hazavezet. Nem mindegy, hogy az utad zord, fekete kövekkel van kirakva vagy azokkal a gyémántokkal, amiket te szórsz el... Nyugodtan szórd ki a világra, nem leszel szegényebb, gazdagabb leszel. Képes vagy rá, mint ahogy én is. A végeredmény nem a külsőségeken múlik, hanem azon, hogy a belső ékkövedet képes vagy-e megcsillogtatni. Ha igen, révbe fogsz érni. Soha nem késő! Mindegy, hogy ki vagy és honnan jöttél! Lehetsz te díva, gazdag vállalatvezető, pénztáros vagy koldus, a gyémánt ott ragyog benned, engedd, hadd csillogjon még jobban, hadd tegye a világot szebbé, értékesebbé! Legyen tőled a világ több, legyen a világ tőled értékesebb!